

Żądania strony skarżącej

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie, że nie podejmując niezbędnych środków określonych w art. 18 dyrektywy 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. i w art. 5 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. oraz nie przyjmując decyzji w sprawie Amflora Komisja uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tych artykułów, lub
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 14 maja 2008 r. dotyczącej powierzenia EFSA wydanie „skonsolidowanej opinii w sprawie wykorzystywania genów kodujących odporność na antybiotyki w roślinach zmodyfikowanych genetycznie” oraz zawieszenia procedury prowadzącej do przyjęcia decyzji w sprawie Amflora, notyfikowanej skarżącym pismem z dnia 19 maja 2008 r.;
- przyjęcie wnioskowanych środków procesowych;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące twierdzą, że Komisja nie przyjmując decyzji w sprawie wniosku o udzielenie zezwolenia w zakresie wprowadzenia do obrotu do celów przemysłowych genetycznie zmodyfikowanego ziemniaka (ziemniaka Amflora) zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE⁽¹⁾ uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 18 ust. 1 tej dyrektywy oraz art. 5 ust. 6 decyzji Rady 1999/468/WE (tzw. decyzja komitologiczna)⁽²⁾, a tym samym zaniechała działania w rozumieniu art. 232 WE.

Skarżące podnoszą, że obowiązek podjęcia przez Komisję takiej decyzji w terminie określonym w dyrektywie 2001/18/WE potwierdza szereg elementów, a mianowicie, a) konieczność zachowania równowagi instytucjonalnej, b) bliższa analiza podstawy prawnej uprawnienia Komisji oraz c) ogólne zasady prawa wspólnotowego.

Jednakże skarżące, w przypadku gdy Sąd uzna, że pismo Komisji z dnia 19 maja 2008 r. zawiera stanowisko Komisji oraz że skarga dotycząca zaniechania działania jest z tego względu niedopuszczalna, wnoszą alternatywnie o to by Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 14 maja 2008 r. dotyczącej powierzenia EFTA sporządzenia skonsolidowanej opinii oraz zawieszenia toczącej się procedury dotyczącej piątej ewaluacji naukowej, prowadzącej do przyjęcia zaskarżonej decyzji.

Skarżące utrzymują, że przyjmując zaskarżoną decyzję, a tym samym opóźniając przyjęcie decyzji w sprawie Amflora, Komisja naruszyła art. 18 ust. 1 dyrektywy 2001/18 oraz art. 5 ust. 6 pkt 3 decyzji komitologicznej, która przewidywała, że decyzja w sprawie Amflora powinna zostać przyjęta w ciągu 120 dni od rozpoczęcia procedury wspólnotowej, jak również fundamentalne zasady prawa wspólnotowego dotyczące proporcjonal-

ności, dobrej administracji, ochrony uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i niedyskryminacji.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/W z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz. U. L 106, s. 1).

(²) Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznaných Komisji (Dz.U. C 184, s. 23).

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2008 r. — Elf Aquitaine przeciwko Komisji**(Sprawa T-299/08)**

(2008/C 272/56)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Elf Aquitaine SA (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: E. Morgan de Rivery, S. Thibault-Liger, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego, na podstawie art. 230 WE, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r. w zakresie dotyczącym Elf Aquitaine;
- tytułem żądania subsydiarnego:
 - uchylenie lub obniżenie, na podstawie art. 229 WE, grzywny w wysokości 22 700 000 EUR nałożonej solidarnie na Arkema France SA i Elf Aquitaine w art. 2 lit. c) decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r.;
 - uchylenie lub obniżenie, na podstawie art. 229 WE, grzywny w wysokości 1 589 0000 EUR nałożonej na Elf Aquitaine w art. 2 lit. e) decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r.;
- w każdym razie, obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji Komisji C(2008) 2626 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2008 r. w sprawie COMP/38.695 — Chlorek sodu, w której Komisja uznała, że niektóre przedsiębiorstwa, w tym skarżąca, naruszyły art. 81 ust. 1 WE oraz art. 53 ust. 1 porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym poprzez przydzielanie limitów sprzedaży, ustalanie cen, wymianę wrażliwych pod względem handlowym informacji dotyczących cen oraz wielkości sprzedaży, jak również poprzez nadzorowanie wykonania tych antykonkurencyjnych ustaleń na rynku chlorku sodu w Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi jedenaście zarzutów opartych na:

- naruszeniu zasad związanych z przypisaniem odpowiedzialności za naruszenia w ramach grup przedsiębiorstw, ponieważ — po pierwsze — Komisja błędnie stwierdziła, że nie miała ona obowiązku wskazać dowodów na poparcie domniemania, że spółka dominująca posiadająca 100 % udziałów w spółce zależnej wywiera na nią decydujący wpływ; po drugie — okoliczności rzeczywiście wskazane przez Komisję nie mogą poprzeć tego domniemania oraz po trzecie — Komisja odrzuciła przedstawiony jej przez skarżącą zbiór poszlak obalających to domniemanie;
- naruszeniu prawa do obrony skarżącej oraz zasady równości broni, domniemania niewinności, odpowiedzialności za naruszenie i indywidualizacji kar, legalności i równości traktowania w związku z nałożeniem odpowiedzialności;
- zniekształceniu zbioru poszlak przedstawionych przez skarżącą;
- wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia w odniesieniu do pojęcia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 81 ust. 1 WE, do autonomii spółki zależnej Arkema France względem skarżącej oraz do zakresu kontroli, jaką spółka dominująca musi sprawować nad spółką zależną, aby odpowiedzialność za naruszenie popełnione przez tę ostatnią mogła być przypisana spółce dominującej;
- naruszeniu zasady dobrej administracji w związku z tym, że Komisja, po pierwsze, nie zbadała starannie i bezstronnie wszystkich właściwych okoliczności, po drugie, nie zastosowała względem stron tych samych zasad co względem siebie oraz po trzecie, nie zawiesiła postępowania wszczętego przeciwko skarżącej w oczekiwaniu na rozstrzygnięcia we właściwych sprawach zawisłych przed Sądem Pierwszej Instancji;
- naruszeniu zasady pewności prawa w związku z tym, że Komisja odeszła od kryteriów przypisania spółce dominującej odpowiedzialności za naruszenie popełnione przez spółkę zależną, zastosowanych w poprzednich decyzjach;
- nadużyciu władzy w związku z tym, że nałożone kary nie odpowiadały ich obiektywnemu celowi w postaci ukarania danego przedsiębiorstwa za popełnienie naruszenia;
- bezzasadności nałożenia na skarżącą samej grzywny, z naruszeniem zasady niezależności osoby prawnej oraz przy

dwukrotnym uwzględnieniu skutku odstrasającego przy ustalaniu wysokości grzywny;

- naruszeniu zasad i uregulowań dotyczących obliczania grzywien;
- naruszeniu komunikatu w sprawie współpracy ⁽¹⁾ w związku z twierdzeniem, że dowody przedstawione przez spółkę zależną Arkema France były niewystarczające oraz
- niesłusznym charakterze nałożenia najsurowszej kary na skarżącą poprzez wymierzenie jej dwóch odrębnych kar, skoro odpowiedzialność spółki zależnej Arkema France była znacznie mniejsza aniżeli odpowiedzialność spółek EKA i Finnish Chemicals.

(¹) Komunikat Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3).

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2008 r. — Smurfit Kappa Group przeciwko Komisji

(Sprawa T-304/08)

(2008/C 272/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Smurfit Kappa Group plc (Dublin, Irlandia) (przedstawiciele: T. Ottervanger i E. Henny, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji na podstawie art. 230 WE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca na podstawie art. 230 WE wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji N 582/2007 z dnia 2 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy dla Propapier PM2 GmbH & Co. KG-LIP, C(2008)1107, w której Komisja zatwierdziła zgłoszoną przez Niemcy pomoc państwa udzieloną Propapier PM2 GmbH & Co. KG.

Skarżąca, międzynarodowe przedsiębiorstwo zajmujące się produkcją opakowań z siedzibą w Irlandii, złożyła do Komisji nieformalną skargę w związku z przyznaniem wysokiej dotacji na budowę w regionie Brandenburgia-Nordost w Niemczech